

Bugün faydalandığım, takip ettiğim blogları ve kaynakları soran bir eposta aldım. İnternet’te takip ettiklerimin çoğu teknik ve normal şartlar altında pek kimsenin ilgisini çekmez. (İstatistik blogu takip eder misiniz? Veya R blogu?)

Yeri geldikçe buraya yazdıklarımın fazlası pek yok. Türkçe bloglardan müptelası olduğum kalmadı, bir iki tane vardı, onlar da yazmayı bıraktı. (Kahrolsun Facebook.) Arada bir bakıyorum, Nişanyan gibi herkesin bildiği dışındakileri bulamıyorum. Gazete bloglarının *çömez köşe yazarı* havasını sevmedim. Eski blogcu arkadaşlar hala RSS listemde kayıtlı, arada bir *çok ara verdim, bu sefer kesin başlıyorum* temalı yazılar yazıyorlar ama devamı gelmiyor. Bir kaç da arkadaş blogu var, onlar da hal hatır cinsinden yazıyorlar.

İngilizce bloglardan şu sıra Daron Acemoğlu’nun *Why Nations Fail* blogu var. Charles Stross’un *antipope.org*’u aklıma geliyor. Eskiden daha çok takip ederdim, Leo Babauta’nın *Zen Habits*’i veya Steve Pavlina’nın blogu gibilerini ama bunlar da bir süre sonra saçmalamaya başladılar. Veyahut ben o safhayı geçtim. İş, yönetim ve pazarlama konusunda Seth Godin’in blogu iyi.

Kitap ve sesli kitap konusunda liste vermem zor. Şu sıra Kahneman’ın *Thinking Fast and Slow*’unu dinliyorum. Alan Watts’ın konuşmalarını, Melvin Bragg’ın BBC Radio 4 programlarını, ABC Radio National’ın *All in the Mind*, *Future Tense*, *Life Matters*, *Philosopher’s Zone* ve *The Spirit of Things* podcastlerini dinlemeye çalışıyorum. *Zencast* gibi, *History of Philosophy* gibi arada bir baktığım başka podcast’ler de var. *Ottoman History Podcast* var mesela, bazı bölümleri Türkçe yayınlanıyor. *Freakonomics podcast* de biraz fazla sansasyonalist sayılır ama iyi oluyor.

Kurgu olarak şu sıra Huxley’in *Brave New World*’ünü dinlemeye çalışıyorum. Kitabı önceden okumuştum. Sesli kitapta kurguyu takip etmek biraz zor, okusam seveceğimi sandığım birçok kitabın seslisini takip edemedim. Kundera’nın *Unbearable Lightness of Being*’ini ve *Ender’s Game*’i dinlemek güzeldi.

Okuduklarımı saymam daha uzun sürer, çoğu teknik zaten.

Bunlar şöyle bir aklıma gelenler. Muhtemelen bu konularla ilgilenmeyen biri için anlamsız bir liste. Bu zamana kadar *çok güzel, n’olur oku* denen kitapların yarısını sevmedim ve okuyup dinlediklerimin pek çoğu başkalarının hoşuna gitmez. Dahası kendim de zaman zaman içtiğim pınarları değiştiriyorum. Ya onların tadı değişiyor, ya tekrar etmeye başlıyorlar veyahut kendim değişiyorum.

O sebeple bu pek ciddiye alınacak bir liste değil. Hoşunuza gitmesi ve sizi gitmek istediğiniz tarafa sürüklemesi önemli.

Bugün ne dinledim?

Kahneman’ın kitabından, basit istatistiksel analizin bile çoğu uzmanın görüşlerinden daha doğru sonuçlar verdiğini öğrendim. Ancak uzmanlar, başta istatistiksel analiz yapıp, sonra kendi görüşlerini

katarlarsa, sırf istatistiğe göre daha doğru sonuçlar elde ediliyormuş. Eline kalem kağıt almadan, bir metod izlemeden *görüş sallayan* uzmanlara karşı dikkatli olmak lazım.

Askerliğini İsrail ordusunda yapmış ve ilk görevi asker dağıtımları için bir anket oluşturmakmış. Oluşturduğu 6 soruluk anketin, sadece mülakat yaparak tasnife göre, askerleri aktif görev ve geri hizmette daha uygun yerleştirdiğini anlatıyordu. Bizim ordudaki sınıflandırma nasıl yapılıyor acaba? Beni sonunda manav yapmışlardı da, bazen merak ediyorum.

İstatistiksel analizde değişkenleri doğrudan toplamının, çoğu zaman lojistik regresyona göre daha iyi sonuçlar verdiğini söyledi. (Bizim jargonla söylersek, regresyon fazla overfitting yapıyormuş.)

Biraz da Watts dinledim. Zen Budizmi'nin Çin'e ve Japonya'ya yayılmasını anlattı. Budizm'i Çin'e götüren Bodhidharma'dan bahsetti. Kendisine *ilim için* gelenlere, bir şey bilmediğini ve öğretemeyeceğini söylermiş. Budizm'in Japonya'daki altın çağı 10. yüzyılmış ve o zamanlar Zen'in asıl faaliyeti şimdiki gibi oturmak, zâzen değil, yürümekmiş. Rinzai ve Soto ekollerinden bahsetti. Soto ekolü koanları pek kullanmazmış. (Sanırım, belki de kullanmayan Rinzai'dir, ne önemi varsa.)

Budizm'i Batı'ya tanıtan D.T. Suzuki ve kendisi gibi isimlerin, Japonya'daki meditasyon pratiğini değil, erken dönem Zen'i anlatmayı tercih ettiklerini ancak Japonya'daki halinin kalıplaşmış olduğunu ve zâzen'in Budizm'le eşdeğer görüldüğünü söyledi.

Melvin Bragg'den de iki bölüm dinledim. Birincisinde Anglikan'ların ilk İngilizce dua kitabı, *Book of Common Prayer*'ı anlattı. Bu kitaptan önce, İngiltere'de ayin dili Latince ve Klasik Yunanca imiş. Bu kitapla beraber ayinler de İngilizce yapılmaya başlanmış. Birkaç defa güncellenmiş ve halihazırdaki haline 17. yüzyılın ortalarında gelmiş. Tarihleri açısından önemi var sanırım, bir de edebi olarak İngilizce'nin *oturmasına* yardım ettiğini söylüyorlar.

Bir bölümde de *Mısır Yasasından* bahsettiler. 19. yüzyılın başında İngiltere kralı, mısır fiyatını yapay olarak yükseltmiş. Sebebi de, aristokrasinin savaş sırasında yüksek toprak vergisi ödemiş olmasıymış. Buna karşılık, tarihteki ilk *parlamento dışı muhalefet* gelişmiş ve İngiltere'de 1845 yılına kadar bu kanunun değişmesi için mücadele etmişler ve sonunda, başbakanın istifa etmesine de yol açacak şekilde meclislerinden geçmiş. Bu da İngiliz ekonomi tarihinde Merkantilizm'den, Serbest Ticaret'e geçiş olarak anılıyor.

Bu yazıyı çabuk yazmak gayesiyle link kullanmadım. Google emrinize amade.